

Chuyện của bé "đau thai" ở Vĩnh Bình

Tác Giả: (Theo BDVN)

Thứ Sáu, 03 Tháng 12 Năm 2010 11:37

Câu chuyện về cháu Nguyễn Phú Quý t Ti n (Th tr n V B n, Nam Đ nh) đã n i ti ng t i m c kh p cái th tr n nh này, t già đ n tr ai ai cũng có th k rành m ch, thông t ng.

Ti n bên b m “nuôi”.

Anh Tân và ch Thu n c i nhau đ c 6 năm m i sinh đ c cháu Nguyễn Phú Quý t Ti n (28/2/1992). Cháu Ti n l n lên b b m, xinh x n, trong s yêu chi u h t m c c a c gia đình. Th nh ng, đ n năm cháu 5 tu i, tai h a b t ng p xu ng.

Hôm đó vào bu i chi u tháng Giêng, anh Ti n đang n m đ c báo b ng gi t n y mình ch m d y, ru t gan nh l a đ t. Anh g i ch Tân b o: “Th ng Ti n đâu, tìm nó v đ”. Ch Tân tìm g i mãi nh ng không th y Ti n đáp l i, ra phía b sông g n nhà ch ch nhìn th y đôi dép cháu đ trên b . D i dòng n c xanh ng t nhìn th u t n đáy, không th y đ i u gì b t th ng. Ch ch y v báo anh Tân. B t báo, anh h t h i ra phía b sông thì nhìn th y xác cháu Ti n n i cách b 3m.

“Tôi lao xuống dòng nước, ôm chặt lấy con nhóc lên bờ. Nhưng tất cả đã quá muộn rồi!”, giọng anh lúc đi, không giấu được kinh hoàng khi nhìn thấy cái ngày đau đớn này. Cháu Tiển mới đi khi còn anh Tân, chị Thuần đau như cắt ruột. Nỗi đau càng nhân lên gấp bội khi chị Thuần do vậy nên đã “không còn khả năng làm mẹ” nữa. Trong căn viện vắng, bà cố hàng xóm mà sau này anh Tân mới biết là “bà mẹ” có sang với vai anh và bảo: “Con yên tâm, sớm muộn gì nó cũng tìm về với con thôi!”. Khi ấy vì quá đau buồn anh cũng coi như bà như là an ủi của những người hàng xóm tất bật ngày khác.

Năm 2006, có hai vị khách đến thăm người bạn đầu tiên con thì nghe có người ở tại xóm Còi, xã Yên Phú, Lũc Sơn, cách nhà anh chị Thuần 3km có cháu bé nghi là “con lớn” của Tiển. Cháu tên Bùi Lũc Bình (sinh ngày 6/10/2002) là con mới gia đình người ở Mông Ng nhàn ngay từ khi biết nói đã khẳng định mình là con người Kinh, nhà trên thôn trấn Vĩnh Bình.

Vấn đề bao giờ có chuyện “đau thai” như liên tục của nhà Phấn, những hai anh chị vẫn đánh bạo tìm đến nhà cháu bé. Thốt biết ngay khi anh chị đến nói cháu không hề thấy lạ mà gọi là mẹ xong con và quần quít không rời. Anh chị nghe lời mẹ chị D, người sinh cháu Bình, tên thật là “mẹ” đến, đến nhà chị. Nghe thấy thế, Bình vui lắm, trèo phớt lên xe hào hứng như đến thăm lâu ngày đến của nhà.

Vào nhà, Bình đã chạy quanh nhà tìm đến chị mà Tiển trấn kia thích. Cháu còn tự nhiên vào gặp anh Tân, chị Thuần nên lên đó rồi bị bắt: “Ngày xưa con thấy người chị này như thế nào?”. “Ngay khi nhìn thấy cháu, nghe cháu nói, và thấy những hàng đến của cháu với chị tôi như chị đến. Tất cả đều giống hệt như cháu Tiển thấy trước, có khác chỉ là khác về hình hài mà thôi”, anh Tân kể.

Kể từ ngày gặp cháu Bình thì ăn ngủ chị yên lòng vì gặp hai người và đi thăm xa lạ đến người có mặt thăm tình gì đó day dứt lắm. Như cháu, thấy cháu như người lạ nên ngoài bảo mẹ con. Với chị anh hiếm muộn, những vị khách chị D - anh Hoan cũng chỉ có duy nhất cháu Bình là con.

Một lần Bình bị ốm nặng, sốt cao, cháu cứ luôn miệng “đưa” chị D: “Mẹ không cho con với, con đi chị lớn nữa!”. Hoàng quá, lần này chị đánh liều gọi cho anh Tân đưa cháu về nhà chị. Cháu Bình về nhà anh thì khỏe khoắn, vui vẻ, không còn đau ốm nữa.

“Th y cháu tha thi t quá, sau bao đ n đo chúng tôi dè d t đ ngh gia đình anh Hoan, ch D cho cháu v v i chúng tôi. Th t b t ng là c v ch ng anh ch và bà n i cháu đ u g t đ u đ ng ý. Chính bà n i cháu cũng b o r ng: Ngay t lúc th ng bé bi t nói tôi đã bi t nó không ph i ng i M ng r i”, anh Tân nói.

Theo i anh Tân, k t ngày cháu v v i anh ch , h t l n này đ n l n khác hai ng i “th ” cháu. Th m chí, nhi u ng i hàng xóm cũng sang nhà đ “h i chuy n ngày x a”. T t c cháu đ u tr i vanh vách. T tên bác hàng xóm, đ n cô giáo m u giáo r i b n bè thân c a cháu, cháu đ u nh tên. Đ ng v nhà, hay nh ng câu chuy n nh nh t nh ngày x a bà n i cho cháu u ng bia đ u làng cháu cũng nh c i, ngay c vi c, “cháu đã t ng ch t nh th nào, b ng x ng ng n c ra sao”...

“Dù tr c đó, ch a m t l n tin có chuy n “hoang đ ng” nh th , nh ng đ n lúc y c v ch ng tôi đ u hoàn toàn tin r ng Bình chính là cháu Ti n, con chúng tôi 10 năm v tr c”, anh Tân k .

T ngày v v i anh ch Tân, Thu n, Bình n ng n c đòi g i tên là Ti n, ngay c tên đ m cháu cũng đòi gi .

Bé Ti n bây gi đã b c sang tu i th 9. Cháu tr ng tr o, khôi ngô, ngoan và l phép nh ng cũng hi u đ ng h t nh nh ng đ a tr cùng trang l a khác.

M i chuy n đã quá tr a t lúc nào, ch Thu n gi chúng tôi i ăn c m, chúng tôi cũng vui v đ ng ý. Tôi đ ng d y g i Ti n vào ăn c m thì b t ch t c u bé n m tay tôi l c l c, ch ra phía con sông sau nhà: “Cô i, ngày x a cháu ch t i kia kìa”. Dù đã nghe câu chuy n c a cháu nh ng câu nói b t ch t c a Ti n v n khi n tôi l nh s ng l ng.

Sau b a c m đ m m, chúng tôi xin phép hai anh ch ti p t c lên đ ng. Tr c khi đi, anh Tân tr m ngâm: “Nhà nghiên c u Nguy n Phúc Giác H i, Trung tâm ti m năng con ng i đã nhi u l n đ i n tho i g p nh ng tôi đ u t ch i. Hi n gi , tôi ch mu n m i ng i hãy coi cháu nh nh ng đ a tr bình th ng khác. Cháu Ti n gi i nhà tôi v i t cách là “con nuôi”. Cháu v n th ng xuyên qua i nhà m đ ...”.